

Ifølge § 1, stk. 2, gælder bestemmelsen i stk. 1 ikke for søtransport, der

1) udføres af fartøjer tilhørende eller chartret af danske statsmyndigheder og statsinstitutioner,

2) er nødvendig for driften af de dansk-amerikanske forsvarsområder, der er oprettet i henhold til traktat af 27. april 1951 om forsvaret af Grønland.

§§ 2 og 3 giver nærmere bestemmelser om *betingelserne for tilladelsers meddelelse og tilbagekaldelse*.

§ 4 giver i lighed med tidligere mulighed for at yde *tilskud af statskassen* til besejlingen af særlig vanskelige områder.

Ifølge § 6 træder loven i kraft *den 1. juli 1973*.

Loven optages ifølge § 7 til *revision* i folketingsåret 1976-77 (oprindeligt foreslået 1980-81).

*Ministeren for Grønland* udtalte i sin fremsættelse bl. a.:

„Hidtil er besejlingen af Grønland i al væsentlighed blevet udøvet af den kongelige grønlandske handel, som har haft pligt til at besejle hele Grønland til samme fragtrater for samme godsformer.

Princippet om ens fragtrater for ens godsformer har været en væsentlig forudsætning for, at KGH har kunnet opretholde en ensprisordning i Grønland, dvs. at forbrugeren hos KGH har kunnet erhverve den samme vare for samme pris overalt i Grønland. Imidlertid er omkostningerne ved besejlingen af åbentvandsbyerne i Vestgrønland væsentlig lavere end andre steder i Grønland, bl. a. på grund af de stærkt stigende godsmængder til disse byer. Dette bevirker, at de private næringsdrivende med fordel kan chartre skibe til befordring af gods til netop disse særlig rentable ruter.

En sådan opsplitning af besejlingens enhed vil bevirke, at man ikke længere som hidtil vil kunne anvende merindtægten ved besejlingen af åbentvandsbyerne til at holde fragtraten lavere, end omkostningerne ved besejlingen af resten af Grønland egentlig har nødvendiggjort.

Følgen af den nævnte opsplitning af besejlingen vil være, at den hidtidige sociale ligestilling på konsumvareområdet, dvs. at den samme vare overalt i Grønland kan købes til samme pris, ikke længere kan opretholdes.

På denne baggrund har man fundet det nødvendigt at sikre besejlingens enhed og dermed ens fragtrater overalt i Grønland for samme godsformer ved at kræve, at transport af gods til Grønland bevares i samlet regie i en for hele Grønland dækkende transportorganisation . . .“